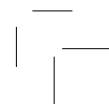
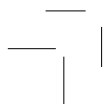

Het Patroon

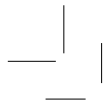
boek 1

Ithana

Dianne Arentsen

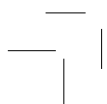

Het Patroon

boek 1

Ithana

Dianne Arentsen

© 2017 Dianne Arentsen
© 2017 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

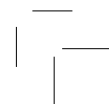
Omslagontwerp: Eli Toevska
Wereldkaart: Ruud Arentsen

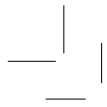
Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, juli 2017

ISBN 978 94 6308 100 9
NUR 285, 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
www.artbooksshop.com

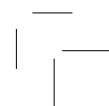
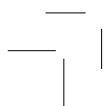

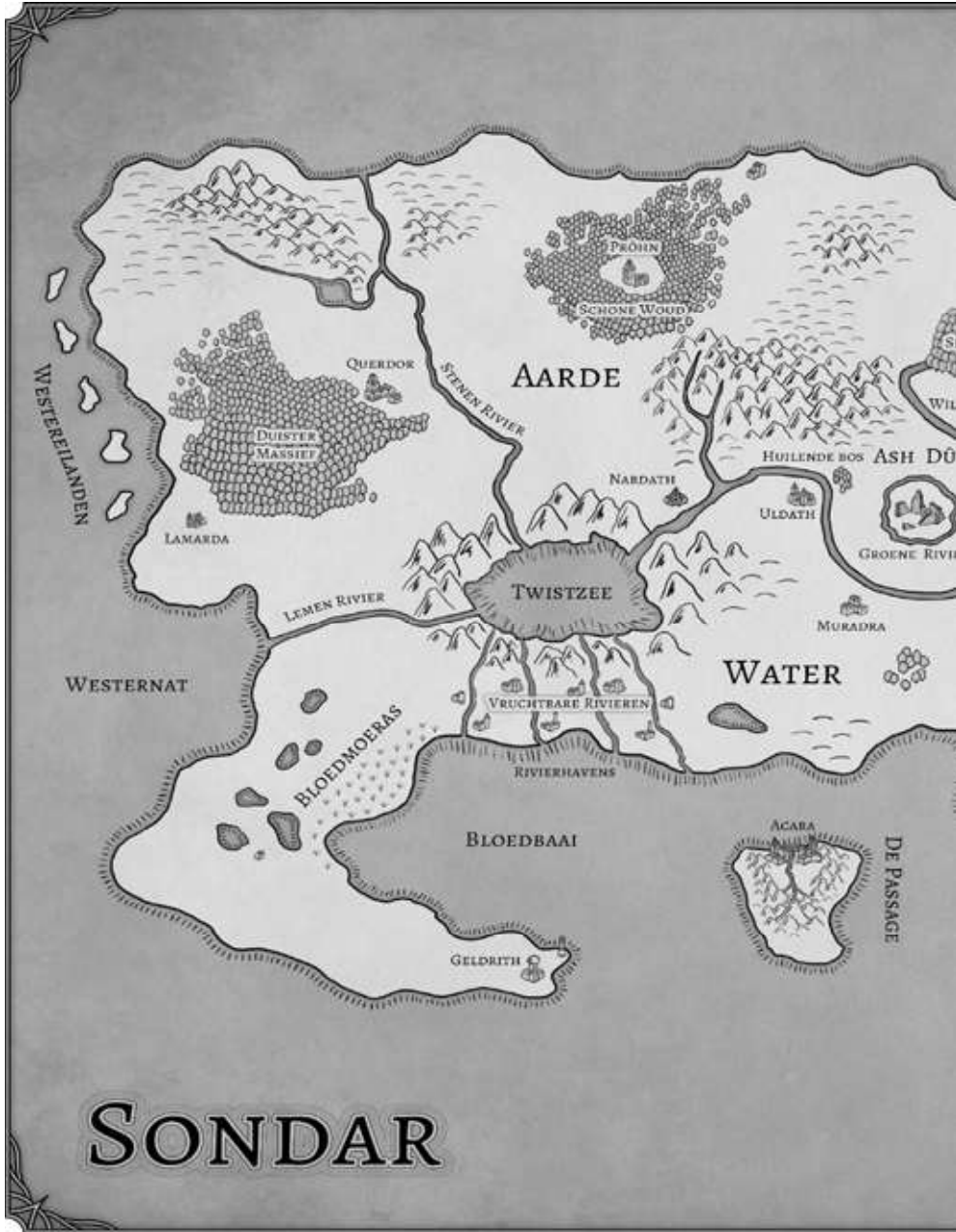
Het Patroon

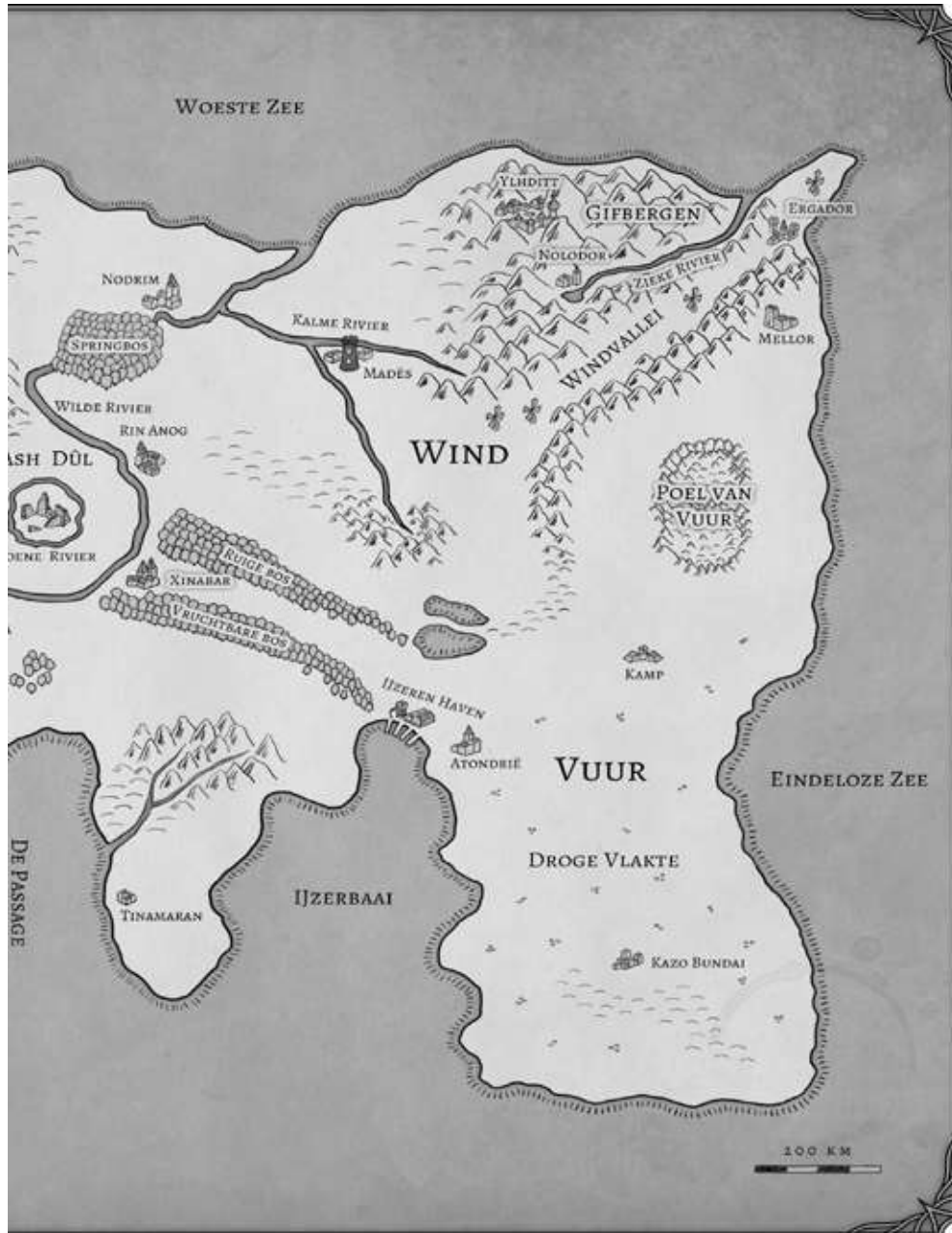
boek 1

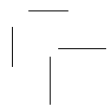
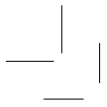
Ithana

Dianne Arentsen

Hoofdstuk 1

Ithana speurde haar omgeving af. Haar vingers klemden zich om een pijl. Ze hield de met hars doordrenkte punt in het dichtstbijzijnde vuur, waarna ze de boog aanspande. Vlakbij bevond zich een grijze reus. De oerag was bijna twee keer haar lengte en droeg alleen een versleten, grijze broek. Zijn buik was gigantisch, verschillende lagen vet vochten voor een plek op de voorste rij. Bij elke stap die hij zette was een andere laag de winnaar. Zijn dikke lippen waren verwrongen in een grijns en zijn zwarte ogen keken haar brutaal aan.

Ithana glimlachte en haar blik gleed omhoog. Een lichtblauwe vlinder fladderde voorbij. Ze liet de pijl los. Het vuur toonde de baan van het projectiel en de vlinder ging in vlammen op. Het dier was een afleiding. Elke schoonheid was afleiding en daarom was het verboden. Schoonheid mocht niet infiltreren in dit kamp.

Ithana trok de kap van haar mantel verder over haar hoofd. Om haar heen brandden verschillende vuurhaarden, die de vroege schemering verdreven. In de lucht hingen donkere, bladerloze takken, die verbonden waren met muenabomen, de enige bomen die konden blijven leven in dit door hitte en vuur geteisterde gebied.

Ze legde haar boog opzij en liep naar Nok, de gigant. 'Is het tijd?'

De oerag knikte en overhandigde haar een dolk. Zijn lichaam schudde gevaarlijk van links naar rechts, terwijl hij zich in zuidelijke richting voortbewoog.

Ithana stopte de dolk in de zak van haar mantel en ging hem achterna. Nok sprak nooit meer dan noodzakelijk was en door de jaren heen was ze hem als vriend gaan beschouwen. Hij was een jaar of veertig, voor een oerag nog steeds jong. Zijn donkere haren hingen tot op zijn schouders en bij zijn oor krulde een plukje omhoog. Ze glimlachte, hoe vaak dat plukje ook terug werd geduwd, het bleef zich hardnekkig onttrekken aan de rest van zijn haar.

Nok beende stevig door en al snel kwamen ze uit bij een open vlakte.

Hij hield haar tegen. 'Ik zie je bij de muur,' zei hij met een lage bromstem.

Ithana bleef staan en keek hem na. Ze streek afwezig over de rode armband om haar linkerpols. Haar meester noemde het een gezagsband. Het was versmolten met haar huid en ze diende het te allen tijde te beschermen.

Zodra Nok nog maar een klein stipje in de verte was, nam Ithana hetzelfde pad, over de zwartgeblakerde aarde. Takjes kraakten onder haar laarzen en de sterke geur van verbrand hout hing in de lucht. Her en der bevonden zich nog enkele vuurtjes.

Ze liep door het kamp naar het oosten, tot ze langs een aantal tenten kwam. Helemaal achter in het kamp was het verblijf van de meester zelf. Zijn tent bestond uit aan elkaar geregen dierenhuiden, die door houten palen omhoog werden gehouden.

Ithana schoot de tent voorbij en keek in het rond. Op meerdere plekken lagen farzels. Ze waren het evenbeeld van haar meester met hun menselijke gezichten en hun korte, witte haren. Het enige verschil was hun lengte, ze waren niet meer dan een meter lang. Hun mond hing open en ze snurkten vol overgave. Nok had hun een slaapmiddel gegeven. De farzels waren in het bezit van een brandend zwaard. Bij de

meesten was het wapen uit de hand gegleden, hoewel een enkeling het handvat nog stevig vasthield.

De oerag stond al op haar te wachten. Achter hem liep een twee meter brede gleuf door de aarde, waaruit krachtgas omhoog werd geblazen. Doordat het gas was ontvlamd, werden het kamp en de aangrenzende gebieden omringd door vuur. De vlammen reikten tot zo'n zes meter hoog.

'Weet je het zeker?' vroeg Nok. Naast hem stonden een katapult en een aantal vangnetten.

Ithana beet op haar lip, veegde haar plakkerige handen af aan haar mantel en knikte naar de muur. 'Kom maar op, kwade, onbekende wereld.' Hier had ze al dagen naar uitgekeken en ze zou pas tevreden zijn als ze wist wat zich aan de andere kant bevond.

Nok glimlachte en liet haar plaatsnemen in de katapult. Hij trok haar naar achteren. 'Laatste kans.'

Ze schudde haar hoofd.

Hij liet los.

Ithana vloog door de lucht, over de muur van vuur, en landde in een vangnet. Ze klom uit het net, keek om zich heen en voelde zich enigszins teleurgesteld. Het gebied aan deze kant van de muur zag er niet heel anders uit dan het trainingskamp. Dezelfde bomen, dezelfde kleine vuurtjes die veroorzaakt werden door het krachtgas, dezelfde zwartgeblakerde aarde. Tussen twee bomen bevond zich een elastisch koord, dat dienstdeed als katapult. Daarmee kon ze zich laten terugschieten naar het kamp. *Maar niet nu...*

Ithana gluurde omhoog. De zon stond laag. Ze had nog tot de middag, dan werd ze verwacht bij de meester. In de tussentijd was ze van plan om zo veel mogelijk te ontdekken. Ze wilde niet zonder verhalen terugkomen bij Nok.

Ze had amper twee passen gedaan toen er een verscheurende pijn door haar rechterhand ging, alsof

iemand met een scherpe tak onder haar vel aan het wroeten was. Met een kreet zakte ze door haar knieën. Haar ademhaling verliep moeizaam en haar lijf begon te trillen.

Alles om haar heen werd wazig en ze greep naar haar hand. Haar vingers graaiden in iets slijmerigs.

Bloed...

Ze trok haar hand terug en gilte. Haar vingers waren besmeurd met een groene substantie, die uit haar lichaam kwam. Een koude rilling gleed over haar rug en ze duwde zich overeind.

Het plakkerige spul gaf licht en de gloed breidde zich steeds verder uit. Ithana staarde met open mond om zich heen. Alles rondom haar was groen: de boomstammen, de takken, de aarde, de lucht.

Haar nagels waren eveneens groen, net als het grote litteken dat van haar linkerschouder tot aan haar pols liep. Ze hapte naar adem. Niet alleen de omgeving was veranderd, ook haar mantel was verdwenen. Ze was naakt en groen en koud. Ze huiverde en zocht naar iets om zichzelf mee te bedekken. Verderop klonk geritsel en ze verstijfde. Iemand bekeek haar. Heel even zag ze in een flits twee groene ogen, maar even snel waren ze weer verdwenen.

Spijt overweldigde haar. Ze had nooit moeten vertrekken. Niet zonder toestemming van haar meester.

Iemand gaf een ruk aan haar schouder en ze draaide zich om.

Niemand.

Ze sloeg haar armen om zich heen en huiverde. Haar omgeving was opeens weer zoals die hoorde te zijn en ze droeg ook weer haar mantel. Opnieuw had ze het gevoel bekeken te worden. Ze sloot haar ogen en dwong zichzelf om rustig te blijven ademen. Pas toen ze zichzelf onder controle had, deed ze haar ogen weer open.

Haar borst verstrakte en ze hapte naar adem. Vlak voor haar stond een jonge man. Hij torende hoog boven haar uit en kwam haar vaag bekend voor. Boven zijn rechtermondhoek zat een zilveren knopje en naast zijn linkeroog waren twee schuine, zwarte strepen getatoeëerd. Ze besepte dat ze hem eerder had gezien, van een grote afstand. Hij was een van de vijf beschermelingen, net als zijzelf, en als ze het zich goed herinnerde, werkte hij al twee jaar voor Farzu.

Nog nooit was ze zo dicht bij een andere beschermeling geweest en onbewust deinsde ze achteruit. Het was verboden om met elkaar te spreken.

‘Als de meester ontdekt dat je het kamp zonder zijn toestemming hebt verlaten, krijg je grote problemen,’ zei de man.

Ithana haalde diep adem en stak haar rechterhand op om hem te laten stoppen met praten. Halverwege de beweging verstijfde ze. Op de rug van haar hand was een brandmerk verschenen. Het leek op een ronde kraag, waar blauwe ijspegels uitstaken. Ze veegde eroverheen, maar hoe hard ze ook boende, ze kreeg het er niet af.

‘Skay.’ Een van zijn mondhoeken kwam omhoog in een halve glimlach.

Ithana opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit. Ze kon enkel staren. Hij had donkere stoppels op zijn gezicht en zijn ogen hadden dezelfde groene glans als die van haar. Ze gaven hem schoonheid en maakten hem anders dan anderen. Niet dat ze veel vergelijkingsmateriaal had. Ze kende haar ouders niet, alleen de meester, zijn farzels en de oerags. Als ze al eens mensen tegenkwam, waren het gasten van de meester.

De man keek haar recht aan met zijn veel te mooie ogen. ‘Skay,’ zei hij opnieuw.

‘Het is niet toegestaan om met elkaar te praten.’

‘Wat is jouw naam?’ ging hij onverstoort verder. Zelfs zijn stem was aantrekkelijk. Niet zo brommerig als die van Nok, maar wel laag en diep.

Ithana verstarde. Hij ging rechtstreeks in tegen de orders van de meester. Als Farzu erachter kwam dat ze met elkaar hadden gesproken, zou hij hen allebei straffen. Ze huiverde bij de gedachte aan de ondergrondse kamer. Koud, leeg en veel te stil. Farzu zou haar minstens een week opsluiten, misschien zelfs drie als hij erachter kwam dat ze in haar eentje op onderzoek was uitgegaan.

Ithana stak haar kin in de lucht. ‘Wat doe je hier?’

‘Die vraag kan ik beter aan jou stellen. Ik ben niet stiekem weggeslopen.’

‘Maar...’ Ithana schudde haar hoofd. ‘We zijn beschermelingen, we mogen het kamp niet verlaten. Niemand.’

De man lachte. ‘Je vergist je. Alleen jij mag niet vertrekken, ik kan gaan en staan waar ik wil.’

Haar wangen werden warm en ze balde haar vuisten. ‘Grootspraak.’

Opnieuw die scheve grijns. ‘Ga maar naar de meester als je me niet gelooft. Hij heeft mij een missie buiten het kamp gegeven.’

Iets in zijn ogen daagde haar uit, maar als ze naar de meester ging zou ze ook zichzelf verlinken. Hij wist heel goed dat ze dat nooit zou doen.

‘Weet je wat,’ sprak hij verder, ‘ik heb een onweersaanbaar voorstel. Als je me helpt met mijn missie, zal ik overwegen om mijn mond dicht te houden. Je bent tenslotte een deel van het patroon, net als ik. Misschien kunnen we elkaar juist helpen.’

‘Jij kunt geen deel van het patroon zijn.’ Wat het precies inhield wist ze niet, maar sinds ze naar het kamp was gehaald, had ze zich vastgehouden aan twee zinnen die de meester had gesproken. Als eerste dat hij haar zou trainen, zodat ze als deel van het patroon

de wereld kon behoeden voor een ramp. En als tweede dat ze anders was dan de overige beschermelingen. Hij had haar nadrukkelijk gezegd dat er niemand was zoals zij.

Skay lachte en wreef over het zilveren knopje boven zijn lip. 'Eenentwintig baby's hebben het levenslicht aanschouwd in Ash Dûl. Je bent naïef om te denken dat jij de enige bent die de belangstelling van onze meester heeft gewekt. Ik heb ook groene ogen.'

Ithana klemde haar kaken op elkaar. 'En ik heb een puist op mijn kont en jeuk onder mijn voet.' Ze begon zich steeds meer aan hem te ergeren. Farzu was háár meester. Alleen voor hem wilde ze missies uitvoeren.

Er verscheen een strijdlustige blik in zijn ogen. 'Zeven van die baby's zijn gewelddadig om het leven gekomen, vermoord voordat ze hun naam kenden. Van de veertien die nog over zijn, zullen er zeven sterven.'

Ithana draaide zich abrupt van hem af en ging op weg naar het elastische koord. Ze verbeet haar teleurstelling. Misschien kon ze Nok over een tijdje nogmaals overhalen om haar te helpen.

De man ging haar achterna en plaatste zichzelf tussen haar en de katapult in. 'Ben je dan niet nieuwsgierig? Als het klopt wat ik heb gehoord, kunnen we zelfs een wever zien.'

Ithana keek van de katapult naar de man. Ze had over de wevers gelezen en voelde haar weerstand afbrokkelen. Als er een kans was dat deze man zou zwijgen door het uitvoeren van een simpele missie, zou het dat dan niet waard zijn? Dat was stukken beter dan opgesloten worden in de koude kamer onder de grond. En daarnaast... Was ze niet juist vertrokken om iets van de wereld te zien?

Hij grijnsde alsof hij al wist dat hij had gewonnen. 'Deze kant op.'

Een paar bewakers stonden op wacht, maar de meeste mensen hadden zich verzameld bij een heuvel. Aan het gelach en gejoel te horen speelde zich daar iets af. Skay wees naar een groep mensen. 'Jouw enige opdracht is het beschermen van de wever, goed?'

Ithana knikte. Ze keek omhoog. De zon stond al een stuk hoger aan de hemel. Als ze op tijd terug wilde zijn, moest ze haast maken.

Skay sloop dichterbij de heuvel toe. Snel schoot ze hem achterna, totdat ze vlak bij de menigte waren. 'We kunnen toch niet zomaar...'

Skay sloeg zijn arm om haar schouder en trok haar mee de massa in. Ithana maakte zich snel van hem los en wierp hem een kwade blik toe. Ze ging op haar tenen staan, maar met haar kleine gestalte kon ze niets zien.

Skay grinnikte. Hij porde met zijn elleboog in haar schouder en knikte naar een muenaboom. Op sommige takken zaten toeschouwers, maar er was nog ruimte over.

Ithana werd heen en weer geslingerd tussen nieuwsgierigheid en irritatie. Deze vreemdeling had het recht niet om de baas over haar te spelen. Zijn ogen hadden een geamuseerde glans en geïrriteerd beende ze bij hem vandaan. Iets opstandigs kwam naar boven en ze liep de boom voorbij. Ze perste zich tussen de menigte door totdat ze zich helemaal naar voren had geworsteld. Ithana kwam uit bij een houten hek. Daarachter stonden een blonde man en een roodharige vrouw op een vierkant plateau. Hun mooie kleding zat onder het stof en hun handen trilden. Ze hadden één zwaard, dat ze constant aan de ander gaven, alsof het een besmettelijke ziekte was.

Een van de omstanders sprong over het hek. Zijn kleding stond gespannen om zijn brede borst en zijn

armen leken wel boomstammen. 'Dit kan toch niet zo doorgaan!' schreeuwde hij.

'Dermon,' fluisterde Skay in Itana's oor. 'Als hij hierbij betrokken is, maken die mensen geen schijn van kans.' Hij drukte met zijn vingers in haar schouders, waardoor ze klem stond tussen hem en het hek.

De roodharige vrouw kreeg het wapen in handen en gooide het met een gil van zich af. Ze had betraande ogen en richtte zich tot Dermon. 'Help ons. We hadden alleen kunst in huis, omdat...'

Zijn antwoord bestond uit een klap in haar gezicht, waardoor ze tegen de grond werd gesmeten.

Ithana hapte naar adem.

'Vecht!' schreeuwde Dermon. 'Of jullie zullen allebei sterven.'

De ogen van de vrouw werden groot. Haar handen begonnen nog meer te beven en ze vloog op het zwaard af, alsof het nu ineens haar beste vriend was.

Ook de blonde man leek zich te herstellen en alsof ze het zo hadden afgesproken, sprongen zowel hij als de vrouw op Dermon af. Dermon knuppelde de blonde man neer met de achterkant van zijn zwaard. De vrouw slingerde haar wapen op hem af, maar hij ontweek het door zich door zijn knieën te laten zakken, sleurde haar op de grond en gaf haar een trap in het gezicht. Ze bleef stilliggen, bloed sijpelde uit haar neus.

Het publiek uitte hun ongenoegen, ze zwaaiden met hun vuisten in de lucht. 'Dit is toch geen gevecht!' riep iemand.

'Niemand heeft gewonnen, ik wil mijn geld terug,' zei een ander.

Twee soldaten klommen over het hek. Ze sleepten de bewusteloze man en vrouw weg. Dermon stak zijn handen in de lucht en spande zijn spieren aan. 'Ik zal jullie nog een gevecht geven. Is er iemand die het tegen

mij durft op te nemen?’

Ithana slikte en keek naar Skay. Ze kon niet van zijn gezicht aflezen of hij genoot of walgde van deze voorstelling.

De spierbundel wees met zijn zwaard naar een jongeman die vlak bij het hek stond. ‘Jij misschien?’

De jongeman wist niet hoe snel hij weg moest komen.

Dermon lachte en bleef voor Ithana staan. ‘Jij misschien?’

‘Zoek iemand van je eigen formaat!’ riep een man vanaf de andere kant.

Een vrouw deed een poging hem terug te trekken. ‘Amar, nee.’

Maar Amar klom al over het hek en stelde zich op tegenover de spierbundel. Dermon draaide zich van Ithana af en nam een gevechtshouding aan. ‘Leven of sterven.’ Hij grijnsde.

Amar was net op tijd om een aanval te blokkeren, maar werd door de kracht van zijn tegenstander tegen de grond geslagen. Voordat hij zich nogmaals kon verdedigen was hij al dood.

Ithana knarsetandde. Ze gooide haar schouders naar achteren, waardoor Skay’s grip op haar verslapte, en sprong over het hek. Skay probeerde haar te grijpen, maar ze was al buiten zijn bereik. ‘Ben je gek geworden!’ snauwde hij.

Tijdens haar training had ze geleerd hoe ze kon winnen van mannen als deze. Het waren dan wel illusies geweest waar ze tegen had gevochten, maar al meer dan een jaar had ze niet verloren.

Ithana balde haar vuisten en keek toe hoe het lichaam van Amar door soldaten werd weggedragen. Ze pakte het zwaard dat achterbleef. Ze moest het meteen gebruiken om zichzelf te verdedigen en kon maar net het kolossale lichaam van Dermon ontwijken.

Opnieuw stormde hij op haar af en ze sprong opzij. Dermon was niet te stoppen en het kostte haar moeite om de krachtige uithalen te ontwijken, al snel moest ze toegeven dat dit in niets leek op de illusies. De blik in de ogen van de man was er een van pure agressie. Hij sloeg en hakte, sloeg en blokte en sloeg opnieuw. Binnen korte tijd was Ithana doorweekt van het zweet.

Dermon hakte naar haar benen. Ithana had zijn beweging aan zien komen, maar was te laat om die geheel te ontwijken. Het staal sneed in haar been. Tranen sprongen in haar ogen en ze greep naar de wond. Een grom verliet haar keel. 'Dat had je niet moeten doen.'

Een triomfantelijke blik verscheen op zijn gezicht. 'Je kunt het niet van me winnen, meissie.'

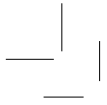
Ithana klemde haar hand om het gevest. 'Je bent een weerzinwekkende barbaar.'

Hij grijnsde, alsof ze hem zojuist een compliment had gegeven.

Ithana stormde naar voren. Het gekletter van hun wapens klonk door de lucht en de tijd verstreek. Zweet droop over haar voorhoofd en haar klamme handen hadden moeite om het gevest vast te blijven houden. Haar tegenstander maakte eveneens een vermoeide indruk. Ze pareerde de zoveelste aanval, terwijl haar linkerhand in haar zak schoot om de dolk te zoeken die ze van Nok had gekregen. Zodra de man opnieuw naar voren kwam, dook ze onder zijn zwaard door en plaatste de dolk in zijn buik. Warm bloed gutste uit zijn lijf over haar hand. Kokhalzend deinsde ze achteruit. Op de achtergrond juichten de omstanders, maar het geluid klonk zacht, alsof haar oren volgepropt waren met watten. Haar longen stonden in brand en haar hart ging tekeer, als een ongetemd beest dat vrijgelaten wilde worden.

Het bloed van de man sijpelde tussen de planken

mevrouw getikt op de grond. Daarna werd de deur op slot gedraaid en liet de bewaker haar achter.

